

v Římě, 22. prosince 2013

**LIST MAGISTRA ŘÁDU
(2014 – V RÁMCI PŘÍPRAVY NA JUBILEUM ŘÁDU)
DOMINIKÁNŠTÍ LAICI A KÁZÁNÍ**

Milí bratři a sestry,

s velikou radostí píše tento dopis – v den, kdy slavíme výročí schválení řádu –, abych zahájil jubilejní rok věnovaný tématu „Dominikánští laici a kázání“. Tento rok navazuje na Rok víry, jenž byl vyhlášen papežem Benediktem XVI. na synodě o nové evangelizaci a předávání víry; během něho jsme slavili výročí zahájení Druhého vatikánského koncilu a v jeho závěru byla zveřejněna apoštolská exhortace papeže Františka *Evangelii gaudium*. Musíme tedy zaměřit svoji pozornost na dominikánské laiky v kontextu, v němž je řád kazatelů zvláště volán, aby si vzal k srdci mnohé výzvy k obnovení svého zápalu pro evangelizaci. Poslední generální kapitula bratří stanovila jako hlavní téma oslavy jubilea toto motto, tak prosté, jako radikální: „Posláni kázat evangelium“. Připomíná vyslání prvních bratří jako kazatelů ve službách církve, zcela oddaných hlásání Božího slova.

Toto motto je prosté, zaměřuje naši pozornost na to, co je podstatou služby, kterou církev od řádu očekává: hlásat evangelium. Je radikální, protože přes všechny obtíže, s nimiž se můžeme setkávat, přes nejistoty ohledně toho, kým máme být a co máme dělat, jež nás mohou přepadat, nám připomíná, že na prvním místě a především musíme být otevření k „vyslání“, z něhož odvozujeme naši identitu. Dnes, možná víc než kdy předtím, by nám téma dominikánští laici mělo pomoci jasněji nahlédnout, že my všichni, členové dominikánské rodiny, jsme společně posláni napomáhat rozmlouvání Boha se světem skrze hlásání evangelia pokoje.

„DOMINIKÁNSKÁ KOMUNITA“ VYSLANÁ KÁZAT EVANGELIUM

Pochopitelně, mnohé se od těchto počátečních dob změnilo. Církev se například dlouhodobě věnuje úvahám o kázání. Také se zabývá otázkami – a Druhý vatikánský koncil byl v tomto ohledu obzvlášť důležitým momentem –, jež se týkají laiků a jejich zásadní role v dosvědčování a hlásání evangelia. Stejně tak se zvažují způsoby, s přihlédnutím ke konkrétním zkušenostem, jak mohou laici být nedílnou součástí řádů a kongregací, nových komunit a tradic duchovního života. Jak toto vše souvisí, vystihuje pevné přesvědčení Pavla VI. vyjádřené během koncilu: církev se stává tím, čím má skutečně být, do té míry, nakolik je sama o sobě rozhovorem ve světě, to znamená do té míry, v jaké hlásá evangelium ve světě, v touze dosvědčovat, že Bůh biblického zjevení přichází, v Ježíši, aby se setkal s lidskou bytostí a mohl s ní rozmlouvat. Měl jsem možnost se po mnoho let účastnit života farnosti na Haiti, když se zde rodily malé církevní komunity zvané „bratrstva“. V některých jiných farnostech se pro ně posléze ujal název „Ti legliz“ (malé církve). Tyto dva pojmy nám bezděky zcela jednoduše připomínají, že „bratrstvo“ je výraz, jenž se v prvních staletích používal k označení církevního shromáždění. Bratrstvo, kde

se formovalo sdílení víry a utváření lidskosti každého jednotlivce, bylo také tavicím kelímkem svědectví a poslání. Proto bylo určeno jako pečeť aktu zrození církve...

I když je jasné, že věci se od dob počátků řádu změnily, zůstáváme přesto vnímaví k některým analogiím, jež nám nikdy nepřestanou připomínat, co v Diegovi a Dominikovi zapálilo oheň kázání: změny v životě církve jako výsledek změn ve feudální společnosti, rozvoj nových poznatků a nových způsobů jejich nalézání, hluboké změny v organizaci společnosti a měst. V centru těchto změn se zformovala skupina laiků, která vybídla církve ke konání, aby se odvážně vydala mimo struktury, jež byly příliš pevně stanovené a příliš zkotnatělé, takže hrozilo udušení rozšiřujícího se dechu života. Tito „chudí“, „pokorní“ lidé se rozhodli pro život, který nabízel prostou přítomnost ve světě, kázání autentického a živého slova radostné zvěsti a jistý radikalismus způsobu života. Byli pobízeni intuicí, že radikalismus žitý v plné lidskosti podle evangelia je tím nejlepším způsobem, jak „interpretovat“ Slovo a dosvědčovat přítomnost Toho, jenž přichází spasit svět.

Některým těmto skupinám laiků dal papež Inocenc III. svolení praktikovat život putujících, žebravých kazatelů. „Třetí řády“ mendikantů jsou v tom či onom ohledu dědici těchto hnutí. A v tomto kvasu církve hledající cestu k obnovení síly své autentičnosti se rodí „Svaté kázání v Prouilhe“ a někteří laici se připojují k Dominikovu dobrodružství v jeho samém počátku. Přemýšlím-li znovu o těchto raných časech, nemohu se zbavit dojmu, že když Dominik přijal první obrácené sestry, jež se svěřily pod jeho ochranu, potom Ermengardu Godoline a jejího manžela Sanche Gasca (8. srpna 1207), inspiroval se ve svém dobrodružství příkladem skupiny, o které mluví svatý Lukáš ve svém evangeliu, skupiny, jež doprovázela Ježíše, když „chodil od města k městu, od vesnice k vesnici a kázal a hlásal radostnou zvěst o Božím království“ (Lk 8,1–3). Tento krátký úryvek z Lukášova evangelia popisující Ježíše jako kazatele stojí v centru vyprávění 7. až 10. kapitoly a my se v jeho světle můžeme radovat, že jsme na naší cestě „poslání kázat evangelium“ jakožto bratrstvo. Jsme povoláni ke „svatému kázání“, poslání jako rodina kázat evangelium. Pojem „dominikánská rodina“ tedy neznamená jen souhrn několika skupin se stejným záměrem. Je také vyjádřením způsobu evangelizace, a z tohoto hlediska jsou dominikánští laici připomínkou tohoto požadavku, zakořeněného v evangeliu.

Jednota našeho řádu je ve skutečnosti dána jeho evangelizačním posláním: laici, sestry a bratři řádu jsou členy jedné rodiny, jejíž identitou je poslání předávat evangelium. Anebo bychom spíš mohli říci, že „dominikánská“ identita je založena právě na rodině – komunitě –, utvářené tímto organickým poutem mezi evangelizací a kontemplací pravdy, jíž je živé Slovo, které přišlo na svět, a rozvíjené ve třech formách, tedy v modlitbě, studiu a bratrství, způsobem odpovídajícím konkrétnímu životnímu stavu každého člena. V Lukášově evangeliu zmíněném výše spadá vyslání dvanácti, a poté dvaasedmdesáti, do této dynamiky, v níž se Ježíš zjevuje jako Slovo, které naplňuje příslib a dává život, Slovo, kterému je třeba naslouchat a uvádět je do praxe, Slovo, které sjednocuje bratry a sestry. Když papež Honorius doporučoval kazatele, představoval je jako zcela zaměřené na hlásání Božího slova. Toto zasvěcení Slovu, skrze kázání a kontemplaci („Posvět' je v pravdě; tvé slovo je pravda.“ Jan 17,17), je to, co zakládá naši jednotu. V této perspektivě je dimenze jednoty dominikánské rodiny zásadní, protože je svázána s posláním kázat Boží království (v pokračování Synovy modlitby k Otci, v evangeliu podle svatého Jana, se explicitně zmiňuje vyslání do světa a požadavek, aby byli jedno: Jan 17,18–23). Řád kazatelů pochopitelně nemá v církvi monopol na kázání nebo evangelizaci, ale zdá se mi, že jeho „potvrzení“ po téměř 800 let ho zavazuje, aby jako „svaté kázání“ sloužil charismatu kázání v církvi: jinými slovy, aby sloužil této podstatné dimenzi církve, kterou je toto charisma určeno, ustavené milostí Ducha Kristova. Tato služba se neuskutečňuje pouze formou kázání nebo evangelizace, ale mnohem víc, vzhledem k zakotvení v rodině sjednocené

za účelem kázání, je připomínkou podstaty církve, neboť evangelizace se podílí na ustavení církve jako bratrstva a komunity.

ROZHOVOR A KOMUNITA

Ve světle těchto tří námětů – církev jako bratrstvo, počátky svatého kázání řádu a jednota dominikánské rodiny – vás zvou k promýšlení tématu tohoto roku: „Dominikánští laici a kázání“ a k čerpání inspirace z naší reflexe. Na základě toho, co již bylo řečeno, je zřejmé, že formulace tohoto tématu nám umožní lépe porozumět tomu, jak je začlenění laiků do dominikánské rodiny rozhodující pro kazatelské poslání řádu.

„Z vlastního povolání laiků vyplývá úkol hledat Boží království tím, že se zabývají časnými věcmi a upravují je podle Boha. Žijí ve světě, to znamená ve všech světských povoláních a činnostech a v běžných podmínkách rodinného a společenského života, z nichž je jejich existence takřka utkána. Tam je volá Bůh k tomu, aby plnili sobě vlastní úkoly v duchu evangelia a jako kvas přispívali k posvěcení světa jaksi z nitra.“ (Lumen gentium, 31). Výraz „dominikánští laici“ umožňuje v této obecné perspektivě zohlednit určitou rozmanitost mezi muži a ženami, kteří dnes touží, na základě téže milosti svého křtu, podílet se na Kristově poslání – „živě zpřítomňovat Krista mezi lidmi“ (Prolog řehole z roku 1968) – začleněním do školy svatého Dominika. Jim všem, jakožto laikům, je „uložen čestný úkol: vynakládat úsilí k tomu cíli, aby všichni lidé na celém světě poznali a přijali božské poselství spásy“ (Apostolicam actuositatem, 3). A všichni jsou vybízeni, aby toto poslání uskutečňovali v rámci spolupráce na utváření dominikánské „rodiny“, jež je vyslána kázat evangelium. Jako dominikánští laici, „věrni svému povolání ať se snaží utvářet sami sebe podle ducha svatého Dominika a ať čerpají pevnou víru z ustavičného nazírání na Boha, spojeného s modlitbou a studiem. Svou víru ať nebojácně dosvědčují, podle darů, jakých se každému z nich dostalo, aby v jakýchkoli podmínkách poučili své spoluvěřící i ty, kteří postrádají Kristova světla. Takto s jejich pomocí může řád dosáhnout plněji svého cíle. Ať si bedlivě všímají bídy, úzkosti a tužeb lidí a cítí s nimi. Ve světle evangelia a v duchu církve ať podporují ve spojení s lidmi dobré vůle vše pravdivé, spravedlivé a svaté. Podle možností ať se snaží pomáhat všem bližním v jejich potřebách, a to s radostnou a upřímnou svobodou.“ (Prolog řehole z roku 1968).

Mezi těmito dominikánskými laiky zaujímají významné místo členové laických sdružení (bratrstev), kteří se rozhodli zavázat se slibem k této specifické účasti na Kristově poslání jako členové řádu. Svě odevzdání se živému Slovu tedy vyjadřují nejen celým svým životem jakožto pokřtěné osoby, ale také formou zvláštních závazků a způsobem života, jež chce být „kázáním“, službou rozmlouvání Boha se světem. Zároveň po celou dobu života Řádu potvrzují nutnost kázat Slovo, neboť poukazují na trvalé spojení tohoto kázání s ustavením Kristovy církve skrze společenství a jednotu. Jak dobře víme, musíme dnes přemýšlet o rozmanitosti uvnitř těchto sdružení a společně hledat, jak ji nejlépe přijímat, podporovat a spojovat, aby vyústila v jednotlivém konkrétním svědectví laického života, který touží být kázáním.

Existují i další způsoby, jak se laici mohou podílet na tomto poslání a začlenit se do „dominikánské rodiny“, aniž by přijali tuto formu závazku: přidružení laičtí členové mnoha kongregací sester, ve zvláštním klášteře nebo ve specifickém dominikánském sdružení; následovníci středověkého bratrstva „Militia“, členové Mezinárodního hnutí dominikánské mládeže; dominikánští dobrovolníci; členové Latasteho bratrstev a hnutí, jež jsou inspirována jeho vizí Betánie. Každá z těchto skupin má specifický způsob začlenění do dominikánské

rodiny. A jako v každé rodině, i zde jsou přátelé, kteří, aniž by se výslovně rozhodli pro členství, se podílejí na jejím poslání, ať v rámci odborné spolupráce, neboť chtějí být pevně zakotveni v duchu svatého Dominika (například odborníci ve vzdělávání, v publikační činnosti, v oblasti komunikace), nebo díky způsobu evangelizace, který si zvolili (například mnozí laici, již se věnují kázání růžence podle dominikánské tradice). Koncept dominikánské rodiny, dominikánské komunity, nám umožňuje spojit všechny tyto rozměry, s mniškami, bratry, apoštolskými sestrami, členy sekulárních institutů a kněžských sdružení, ve jménu evangelizace, sdílení poslání pro Boží království, v úctě vůči povolání každého jednotlivce a s ohledem na jeho svébytnost (srov. Dokument z Boloně).

Tato rozmanitost je důležitá pro objasnění vztahu mezi dominikánskými laiky a kázáním. Je třeba hned zdůraznit, že pojem „kázání“ používáme v nejširším slova smyslu s přihlédnutím ke specifické povaze kázání v rámci liturgie, jež je vymezeno předpisy církve. „Vaši synové i vaše dcery budou prorokovat“! Hlásat Boží slovo, šířit Boží království, zvěstovat evangelium, kázat evangelium pokoje, ohlašovat příchod Krista... Všechny tyto výrazy jsou odezvou Joelova proroctví: všichni budou prorokovat, všichni budou mluvit „jménem Boha“. Formulace Druhého vatikánského koncilu jasně vyjadřují specifickou povahu povolání laiků k evangelizaci a to je ve shodě s tím, že musíme uznávat spojení dominikánských laiků s posláním Řádu, jímž je služba kázat. Tato specifičnost je podvojná. Týká se jednak specifického prostředí, v němž dominikánští laici žijí a vydávají svědectví, a v němž, skrze svoji službu evangelizace, umožňují řádu plnit jeho poslání, aby „plněji dosáhl svého cíle“. Souvisí ale také s jejich přínosem pro řád a dominikánskou komunitu, a to je další, doplňující způsob, jímž přispívají k naplnění poslání Řádu. Připomeňme obrácené ženy, které přivedly Dominika k uvědomění, že je třeba věnovat jim péči. Zmiňme první chudé Valdenské, upozorňující na to, že svědectví radikalismu je nositelem evangelního svědectví. Myslím, že dominikánští laici mohou k plnějšímu dosažení cíle řádu přispívat několika způsoby. Stejně jako v případě sester a bratří řádu je kázání dominikánských laiků zakořeněno v jejich životní zkušenosti. Bohatství jejich specifického přínosu ke kázání řádu tedy pochází z jejich zkušeností rodinného a profesního života, zkušenosti rodičovství, zkušenosti života v církvi, zkušeností mladých lidí v současné společnosti, jedinečné zkušenosti pokřtěného, který musí dosvědčovat svoji víru uprostřed rodiny nebo skupiny přátel, s nimiž je neustále spojen pouty lásky, kteří však nesdílejí stejnou víru a často dávají najevo nezájem o ni... Kromě toho poznávají obtížnost dosvědčování víry specifickým způsobem: na mnoha místech v současném světě je laik v běžných situacích konfrontován s lhostejností, skepsí a nevírou způsobem velmi odlišným od řeholníků, a to je třeba využít k obohacení kázání řádu jako celku. Podobně v rámci svého profesního, rodinného a politického života laici zakoušejí, jak křesťan potřebuje bratrství a pravdu, díky nimž může přispět k přetváření světa. Formy jejich kázání jsou tedy podstatně svázány s jejich stavem a je třeba je spojit s kázáním celé „rodiny kazatelů“.

Přes všechny tyto zkušenosti člověk zakouší také Boha, jeho přítomnost, jeho Slovo, jeho Prozřetelnost... Mluvit jménem Boha znamená dovolit Božímu dechu, aby inspiroval naše lidská slova takovým způsobem, že dosvědčí přítomnost a „život s námi“ někoho, kdo je větší než my všichni. Znamená to však také nechat v nás zaznívat, v hloubi našich vlastních zkušeností, tajemnou ozvěnu zkušenosti, že Bůh sám, ve svém Synu, chtěl sdílet lidský úděl. Je pochopitelné, že komplementarita kázání laiků a kázání bratří nebo sester začleněných do dominikánské rodiny formou zasvěceného života je důsledkem vzájemného doplňování životních zkušeností. Z tohoto hlediska je důležité zdůraznit, že jednou z předností dominikánské rodiny je způsob jejího uspořádání, který umožňuje, aby tyto rozmanité zkušenosti – a to nejen konkrétní evangelizační akce – vstupovaly do rozhovoru a vzájemně se učily vnímat přítomnost a prozřetelnost Boží. Ovšem příliš často, zdá se mi, se soustředujeme

jen na to, co utváří jedinečnou povahu zkušenosti být dominikánem dnes v různých životních stavech, na to, jakým způsobem jednotliví členové rodiny žijí... V podstatě, možná až příliš často, si myslíme, že naši „rodinu“ lze vybudovat, aniž bychom zvažovali, co je skutečným základem kázání, protože je to zásadním místem působení milosti v každém z nás. Máme-li sloužit rozhovoru Boha s lidstvem, musíme vynakládat čas a hledat prostředky, abychom mohli naslouchat ozvěnám mnoha rozhovorů, jež Bůh vede s tímto světem.

Na základě těchto poznámek můžeme říci, že dominikánští laici obohacují způsob, jakým se řád den co den musí učit „milovat svět“, jemuž jsme posláni kázat, a to nejen prostřednictvím pronikavých a přiléhavých analýz, ale také otvíráním se různorodým zkušenostem, jež přinášejí členové dominikánské rodiny. To také vyžaduje, aby se řád v této rozmanitosti učil otvírat různým výkladům Slova, jež z těchto zkušeností vyplývají. V jedné ruce s Biblií, v druhé s novinami, jak s oblibou říkali někteří z našich předchůdců. Sdílená zkušenost tento postoj dále obohacuje. Řád jako celek by si tedy měl ještě hlouběji uvědomit, že jednou z prvních povinností hlásání evangelia je umožnit, aby každý z jeho spolupracovníků rozpoznal své vlastní místo v Božím království, jež hlásáme, a našel svou vlastní odpovědnost, jíž se může ujmout, jakmile přijme, že je vyslán.

V samém srdci řádu mají dominikánští laici odpovědnost připomínat ostatním členům tento elementární očividný fakt: laici v církvi nejsou v první řadě ti, jimž jsou kázání, evangelizace a pastorece adresovány, ale spíše ti, kdo jsou povoláni, aby se jich aktivně účastnili.

V KOMUNITĚ: OBNOVOVÁNÍ ZÁPALU PRO EVANGELIZACI

Poměrně nedávno zavedla církev pojem „duchovní rodiny“, odpovídající především tomu, co se obvykle označuje jako „nové komunity“. V jistém smyslu, připustíme-li určitý anachronismus, se můžeme odvážit říci, že „svaté kázání“ od počátku odpovídalo této definici a „dominikánská rodina“ je dnes jejím uskutečněním.

Církev dnes naléhavě potřebuje – a tato výzva se znovu a znovu opakuje – obnovit svůj zápal pro evangelizaci, což znamená, že musí být zároveň posílena a rozšířena mocí a milostí evangelizace. K tomu je ovšem nezbytné, aby iniciativa evangelizace nebyla vnímána jen jako ovoce duchovenské činnosti církve, ale spíše jako ovoce společné iniciativy, v níž církev jako celek činí vše nezbytné pro to, aby se mohla setkávat se svými současníky. Jinými slovy, církev potřebuje, aby se každý chopil svého závazku nést evangelium do celého světa. Jak můžeme zajistit, abychom v našem řádu nepřeslechli tuto naléhavou výzvu? Jako „služebník charismatu kázání“ je řád kazatelů zavázán podporovat charisma laiků pro evangelizaci a ukazovat, jak může být církev rozvíjena prostřednictvím sjednocování dominikánských laiků do jednotlivých dominikánských komunit. Proto je třeba uvědomit si, v řádu, a možná také v církvi, že obzory evangelizace již nemohou být definovány bez solidního rozhovoru mezi námi všemi, laiky, duchovními a zasvěcenými osobami, se zvláštní pozorností ke zkušenostem a misijnímu zápalu laiků.

Některé prvky specifického přínosu dominikánských laiků k tomuto obnovení zápalu pro evangelizaci v rámci celé dominikánské rodiny bych označil za rozhodující. Za prvé, i když riskuji, že uvedu banalitu, laici každému připomínají, že evangelijní intuice, jako ta Dominikova, nemůže být redukována přenesením do zasvěceného života. V duchovní rodině vždy také existuje riziko, že se začne klást důraz na rozdíly, z nichž se implicitně odvozují falešné hierarchie: zasvěcení nebo ne; kněží nebo ne; muži nebo ženy, mladí nebo staří.

Potřebujeme v našem vlastním středu prostotu, a zajisté i odvahu, abychom mohli čelit tomuto pokušení a zjednali nápravu. Jedině tak budeme moci co nejlépe využít charismatu kázání ve službě církvi, jež je bratrstvím. A konečně nám laici něco vypovídají o radostech, ale i problémech, jež jim jejich církevní závazky přinášejí. Ačkoli je podpora ze strany laiků obecně silně žádoucí, jejich iniciativy, jejich teologická formace, jejich teoretické a praktické znalosti, jejich lidské zkušenosti nejsou vždy vítány tak, jak bychom si přáli. Jako by existovaly dvě váhy a dvě měřítka, podle nichž se jednotlivým skupinám uděluje slovo v církevním rozhovoru.

Trvat na zapojení dominikánských laiků do kázání znamená, v tradici řádu, trvat na požadavku studia. Kázání totiž, jak bylo řečeno na začátku, musí nacházet svůj zdroj v rovnováze mezi třemi formami kontemplanace, jimiž jsou modlitba, studium a bratrský život. Hlásat slovo, naslouchat tužbám současného světa po pravdě, snažit se vytvořit co nejlepší podmínky pro dialog s kulturami a novými formami poznání: to vše vyžaduje askezi studia. Řád nikdy nesmí přestat být „studentem“, aby ve studiu tradice církve nacházel svědectví a formulace víry, aby si osvojil přesnost a objektivitu, která zpřístupní našim partnerům skutečné cesty svobody, na nichž se rozvine jejich porozumění víře v církvi.

Rozmanitost konkrétních situací, v nichž laici žijí, je také významným zdrojem bohatství pro celou dominikánskou rodinu. Učí nás totiž vyhybat se zjednodušování při posuzování osobních, rodinných a sociálních skutečností či „teoretickému“ pohledu, jenž by se mohl stát normativním a omezujícím. Jde o konkrétní zkušenosti, jež se týkají otázek manželského života, výchovy dětí, profesní odpovědnosti, nejistoty zaměstnání, životní úrovně a politické či společenské angažovanosti. Dále o zkušenost zarmutku při smrti manžela nebo potomka, obtíže spojené se změnou zaměstnání, odchodu do důchodu, znevýhodnění v pokročilém věku. Protože všechny tyto zkušenosti, v konkrétních situacích života, získávají dominikánští laici v dialogu se svým závazkem hlásat evangelium, poskytují tak nenahraditelný přínos k pochopení Božího slova v rámci dominikánské rodiny.

Dnešní volání církve po potřebě nové evangelizace je často doprovázeno konstatováním, že velkou výzvou pro hlásání Božího království je „sekularizace“. Zde je opět třeba zdůraznit specifický charakter zkušeností laiků, kteří se s touto sekularizací setkávají ve svém profesním, společenském a rodinném prostředí. Někdy zakoušejí smutek při pohledu na svoji rodinu, jež se s jistou lhostejností vzdaluje víře, cítí se osamělí, když se jim zdá téměř nemožné vyznávat víru veřejně v prostředí, v němž žijí či pracují, potýkají se nepochopením, když se snaží ukázat, že neexistuje nutně rozpor mezi moderním, převážně vědeckým a technickým rozumem a přesvědčením víry. Někteří lidé také hovoří o tom, jak je nesnadné, ve velmi rozmanitých kulturních kontextech, najít správný postoj v aktuálním kontextu náboženského pluralismu. Zde mohou dominikánští laici pomoci celé dominikánské rodině rozvíjením kreativního kázání, které je zakotveno v čitelném svědectví jejich života a jednoznačném vyjadřování.

Závazek dominikánské rodiny sdílet poslání evangelizace může na základě této komplementarity vést k rozpoznání řady naléhavých úkolů. Je jasné, že identifikace těchto priorit je především úkolem každého místního „svatého kázání“, s ohledem na konkrétní realitu, kulturu dané země a její specifickou církevní historii. Domnívám se však, že dnes, v době, kdy se uvažuje o nové evangelizaci rodin, světa vzdělávání a mládeže, je zvláště nutné spojit reflexi ostatních členů dominikánské rodiny s laiky. Je třeba využívat jejich praktických soudobých vědomostí k lepšímu vymezení toho, jak se evangelizace může setkávat s vědeckými a technickými kulturami, stejně jako s novými sociálními sítěmi. Díky jejich zkušenostem můžeme lépe čelit sekularizaci, a to nejen odstraňováním předsudků ve vnímání církve, ale také otevíráním nových cest svobody pro evangelizaci.

V této době, jež si naléhavě žádá novou evangelizaci, je řád kazatelů podle mého názoru především volán, aby do této dynamiky začlenil svoje poslání, jehož prioritou je podpora laického povolání vnášet evangelium do světa. To by byl skvělý způsob, jak dnes sloužit církvi. Zde bych zvlášť vyzdvihl některé prostředky, jež bychom mohli rozvíjet. Duch, v němž jsou různé skupiny dominikánských laiků povolány žít, se musí vyznačovat radostí, svobodou a prostotou: v této perspektivě byly vypracovány stanovy dominikánských laiků po koncilu.

Sdružení dominikánských laiků mají v celku různých skupin laiků zvláštní odpovědnost, protože se zavázala, že ve svém životě, plně laickém, budou udržovat rovnováhu mezi všemi rozměry tradice svatého Dominika. Musíme zajistit, aby sdružení nabízela tuto možnost života ve škole svatého Dominika, vědomě se odlišující od všech „kontaminací náboženského života“ a vyhýbající se formalismu, jenž by vedl k ustrnutí. A musíme být také otevření vůči dalším formám života laiků v naší rodině, právě kvůli již zmíněné rozmanitosti zkušeností. Požadavek evangelizace mládeže nás zavazuje, abychom podporovali skupiny, jež se mohou podílet na koordinaci Mezinárodního hnutí dominikánské mládeže, nikoli jako „pastorační“ skupiny pro mladé lidi, ale spíše jako skupiny, které jsou ustaveny a formovány jako skupiny mladých misionářů pro mládež (se zvláštní pozorností vůči mladým lidem, kteří ještě neobdrželi víru, a těm, kdo žijí vzdáleni od obecných duchovních tradic). Pokládám za důležité, aby se ostatní členové dominikánské rodiny během tohoto roku věnovali naslouchání, poznávání a lepšímu pochopení laického povolání v celku poslání řádu, a tak se intenzivněji podíleli na jeho podpoře.

Budeme-li rozvíjet tuto dynamiku dominikánských laiků, přispějeme tak v srdci církve k prohloubení aktuální reflexe o povaze laického povolání k evangelizaci, jež se týká všech pokřtěných, a také reflexe o přínosu „laických komunit“, které jsou zakotveny v duchovních tradicích, jež se vyznačují zakládáním místních církevních společenství.

Vaši synové i vaše dcery budou prorokovat... Tento rok nověny k jubileu řádu, věnovaný tématu „Dominikánští laici a kázání“, nám může pomoci hlouběji chápat závazek „poslání kázat evangelium“ v dominikánské rodině. V podstatě je to výzva nám všem, abychom svoji touhu po evangelizaci stále hlouběji zasazovali do tajemství našeho křtu, který nás zavazuje budovat církve ve světě jako svátost spásy. Zvu všechny komunity řádu a všechny komunity a skupiny dominikánské rodiny, aby se v tomto roce zaměřily na další prohlubování této touhy. Vybízím je, aby k tomu využily postní dobu a každý týden věnovaly nějaký čas společnému lectio divina nad texty pěti postních nedělí a tak obnovily svá společenství tím, že se vydají po cestě, na níž církve zve katechumeny k znovuzrození skrze radost evangelizace.

fr. Bruno Cadoré OP
magistr řádu kazatelů

Prot. 50/14/100 Letters to the Order

Překlad Anna a Dagmar Kopeckých